

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXVI., číslo 1.

Leden 2020

Obsah: Jana E.LOP, Vira, Milovat, Protiklady, Samota, Profily svatosti, Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kužely OP, Jana, Nad pustinou, Protiklady, Lotr po pravici

VÍRA

ZA RUKU VEDLA MÉ DRAHÉ
PŘÍŠLA KE MNĚ
KDYŽ JSEM SE NARODILA
MĚLA PODOBU DŘEVA
LEŽELA POHOZENÁ
JEN JI ZVEDNOUT
A UCHOPIT TAK ABY NESPÁLILA HOŘÍCÍ
DŘEVĚNÁ LOUČ VÍRY
SKRZE SMRT PŘÍMLUVOU
DĚDŮ A BABIČEK ZAPÁLENÁ
NAŠIMI ŽIVOTY PROTĚKÁ DO VĚČNOSTI
SMRTÍ V JISTOTU PROMĚNĚNÁ
JEN DŘEVO ZČERNALÉ
Z LOUČE ZŮSTÁVÁ
KDYŽ JSME SI SVŮJ ČAS ODHOŘELI
JANA E.LOP

+++

PROFILY SVATÝCH

Nezdá se vám, milí přátelé, že přes všechny technické vymoženosti působí v nás i kolem nás síly, které jsou mocnější, než my? – Tak mluví otec Tomáš Bahounek při setkání s terciáři sv.Dominika.

Fakt je, že proti ničivé síle pouhé letní bouřky, provázené vichřicí a přívalem deště, je člověk prostě bezmocný, uznává bratr Malinka.

Nejde jen o bezmocnost. Tváří v tvář strašným silám v okolní přírodě, ale také uvnitř člověka, rozbouraným vlivem hříchu, je kdekdo vystaven pochybnostem. A tehdy moderní člověk pochybuje, zda existuje opravdu nějaká vyšší moc, která by řídila celý vesmír. Říkám „moderní“, ale co to „moderní“ vlastně znamená? - Nadhazuje otec Tomáš otázku, a když vidí zaražené tváře posluchačů, tak si sám odpovídá: Moderní jsou ti, kdo pyšně odmítají Boha za původce a ředitele dění kolem nás i v nás, a domnívají se, že všechno dovedou vysvětlit svým, lidským rozumem. Když jim to ale nejde, tak přicházejí - jako třeba Erich von Däniken - s výmyslem o záhadných mimozemšťanech.

Existují síly, které někdy zasáhnou do našeho života způsobem lidsky nevysvětlitelným. Kdykoli někdo z nás pocítí závan této tajemné moci, napadá ho, zda se nejedná o nějaký zázrak.

Dennodenně se na celém světě v našem životě odehrávají události, které se vymykají lidským silám a schopnostem. Velkou roli přitom hrají nové techniky a technologie, jako elektromagnetické, někdy používané ke sdělování a předávání hodnot, jindy zneužívané k rušení a ničení hodnot, k společensky rozsáhlému nedorozumění. Někdo je v pokušení označovat to za dílo mimozemských bytostí. Sotva by se takovému pokušení poddal, stal by se obětí dojmu, že náš život ovládají samé záhadné síly, a mohl by si uprostřed té temnoty snad i zoufat.

Jedním z příznaků šířícího se hnutí *Nová doba* je to, že nás zaplavují zvěsti o různých záhadných, mimozemských bytostech. Vynikají nadlidskou inteligencí a schopnostmi. Tyto činnosti údajných „mimozemšťanů“ přinášejí tučné zisky jejich původcům a usilují navázání vztahů mezi mimozemšťany a pozemšťany.

Přináší tato nová víra v mimozemšťany vůbec něco příznivého? – Ptají se terciáři.

Mnoho lidí, kteří uznávají existenci mimozemšťanů, chápe tyto bytosti docela jinak, než jak chápou křesťané anděly. Připomínání si takových mimozemských tělesných tvorů s nadlidskou inteligencí svědčí o značné duchovní vyprahlosti moderních lidí. Naproti tomu andělé mohou znamenat v dnešní přezíravé a duchovně vyprahlé společnosti jistou hodnotu. Andělé jako ryze duchovní tvorové mohou člověku ukazovat cestu ke zdokonalení, k sebepřekonání, k Bohu jako nejlepšímu, osobně blízkému Dobru. To je důvod, proč bychom se neměli nechat odradit "propagátory andělů" z *New Age*, ani se nedat zmást, že sdílejí učení svaté víry o andělech.

Kardinál John Henry Newman píše: *Vyvarujme se omezování chápání andělů na nějaké pocity a druh nadbytku představitosti.*

Člověk může o nich napsat mnoho krásného, ale přes svá znamenitá slova nemusí být lepší, ani bližší nebi.

Vedle nějakého zjednodušujícího pojetí nepodléhejme módní vlně modernistických teologů. Ti tvrdí, že strážní andělé jsou jen symboly našeho vlastního svědomí, kdežto dorážející démoni že jsou pouhé symboly lidských pudů nebo škodlivých přírodních sil. Kardinál Höffner k tomu poznamenává v souboru jedenácti otázek a odpovědí (J.Höffner, "Teufel - Exorzismus - Besessenheit" Kolín 1986): Moderní teologové dokonce tvrdí, že ďábel je pouhý symbol, ale žádná osoba. Prý bychom mohli na všechna místa Nového zákona, kde se objevuje pojem satan či ďábel, dosadit pojem hřích či zlo. To však není možné. V Písmu svatém přece čteme: *"Kdo se dopouští hříchu je z ďábla, protože ďábel od počátku hřeší."* (1 Jan 3,8) Hřešit může pouze osoba, bytost, která je obdařena rozumem a svobodnou vůlí, takže to nemůže být jen nějaké neosobní zlo. Kristova výpověď je jasná a pravdivá. Ďábel je osobou.

Pro hlasatele *Nové doby* jsou však andělé pouhým vchodem do tajemného světa duchů. Tvrdí, že každého člověka jakož i celý svět prý ovládá tajemná vesmírná síla, kterou je třeba si pouze uvědomit a ztotožnit se s ní, a tím se prý z člověka stane "velký zasvěcenec". Stoupenci *Nové doby* říkají, že jim jejich "zasvěcenci" sdělují, že lidé mají po staletí mylné názory o padlých andělech. Tak třeba Lucifer je označován za ďábla, ale Bůh nám ho prý dává proto, abychom rostli a duchovně se cvičili zkouškami, kterými nás vystavuje. Je to Světloňoš, který nás prý poučuje o potřebě temné stránky života. Konečně, vždyť i ten ďábel je přece tvor Boží, a my bychom měli mít úctu k jeho andělské osobě.

To nám připomíná slova apoštola Pavla, že sám satan se převléká za anděla světla. Není tedy nic překvapujícího na tom, že se ďáblůvi služebníci převlékají za služebníky spravedlnosti. Jejich konec bude stejný jako jejich strašné skutky. (2Kor 11,14-15)

Hm, ozývá se bratr Malinka: V té chvíli si jeden říká, zda není lepší soustavně se vyhýbat všem výjimečnostem a snažit se objevovat krásu, zázraky a tajemství v úplně obyčejných věcech, jako je třeba pohled na kapku rosy či pohled do očí milované bytosti nebo do tváře dítěte.

Jenže ani zde se člověk nevyhne nebezpečí, že ten, který se umí tak svůdně přiodívat, může tentokrát přijít v rouchu všednosti. Kromě toho, jak uvádí profesor Helmut, *se v naší době dostáváme do těsného styku s démonickými silami. Velmi zřetelně pocítujeme a sledujeme, jak jsou jednotlivci i celé skupiny svedeni a řízeni tajemnými, zlými silami... Velmi často vidíme, jak do mnohých lidí*

vstupuje cizí duch a proměňuje je až do poslední částičky jejich bytosti, jak je vyburcovává ke krutostem, uchvacuje k opojení moci a výbuchům šílenství. Přitom se zdá, že tito lidé něčeho takového sami nikdy nejsou schopni. Sledujeme, jak je rok od roku lidská společnost stále více ovládána duchem temnoty..., až jsou ovládnány mnohé národy. Sledujeme to příliš jasně, takže jsme tím všichni otřeseni, jako by nám někdo předem vyoperoval vlastní mozek, takže se skoro neodvažujeme položit si samu otázku po existenci d'ábla. (Reden über der Vaterunser aus den Jahren 1944/45, Stuttgart 1991)

Víte, přátelé, každou chvíli se setkávám s některými všedními příběhy, ve kterých je patrná působnost d'ábla, totiž mimozemského duchového tvora s nadlidskou inteligencí a schopnostmi. Jeden se však přitom nesmí nechat svést k lidské domyšlivosti, která by chtěla všechno odbýt buď skepsí a nedůvěrou, nebo odkazem do oblasti parapsychologie a různých okultních praktik. Rovněž je třeba ponechat stranou všechny emoce. Jsme křesťané, takže je nám dáno poznávat pravdu rozumem a ze Zjevení.

Bratr Malinka podotýká: Je však ještě dost lidí, ke kterým světlo zjevených pravd vůbec nedošlo.

Mají přirozeně rozum. Proto je možno i třeba najít cestu k Bohu a duchovým tvorům světlem přirozeného rozumu. Tak se dá dokázat, že se pravdivé poznání rozumem neliší od pravdy Zjevení. Jediným vůdcem nám při tomto postupu může být sám Andělský doktor.

Řekněte nám o tom víc, otče Tomáši, prosí bratr Malinka.

Zkusím to, slibuje otec Bahounek. Později však dodává: Víte, mám k tomu spoustu různých podnětů. Hromadím to už od mládí. V roce 1968 se ve mně cosi zlomí a opakuji pořád dokola: Po století technickém musí vrátit století filozofie. Rozhoupávám se k dalšímu studiu. Hlásím se na filozofii. Studuji filozofii, sociologii a dějiny umění. Samozřejmě tajně, dálkově, doma nemusejí nic vědět. Většinou tam chodí studovat mladí maturanti, ale já tam jdu o maličko starší, ale filozoficky rozhodně pokročilejší. Zkrátka přicházím studovat filozofii s přesvědčením, že už mám vypracovanou vlastní filozofii. Tohle má na svědomí profesor Otakar Borůvka.

Akademik Borůvka?

Mívá skvělé přednášky na brněnské hvězdárně. A já s ušima našpicovanými chytám každé slovo.

Co přednáší?

Přednáší o mnoha věcech, ale také o filozofii čtvrté dimenze. Nasávám to celou bytostí. Takže pak přicházím ke studiu filozofie

a jiných oborů na brněnské univerzitě s jakousi hotovou filozofií. Jenže – a to je pro mě úplná bomba – v konfrontaci s dějinami filozofie si krok za krokem rozbíjím svou filozofii. Jaká radost, že uprostřed celého mumraje husákovsky normalizující se společnosti mi přichází v ústrety někdo, kdo podává ruku a vyvádí člověka z toho z toho zmatku. Je to otec Jakub Zemek, a pak otec Metod Habáň a další skvělí dominikáni.

Jak se to všechno, otče, sběhne?

Něco vám o tom mohu říci, ale nevím, jestli z toho někdo bude chytrý. Vždyť tomu všemu ani sám moc nerozumím, takže pořád musím vyznávat, že jsem sám sobě hádankou.

Zkuste to, otče.

Víte, tváří v tvář životním úkolům setkává se člověk s mnohými nesnáze a překvapeními. K tomu všemu přistupuje ještě snaha některých lidí dělat z komára velblouda. Objevují se "zaručené" zvěsti o tom, co kdo překvapivého uviděl, co záhadného prožil. Na tom by nebylo nic špatného, protože by to jen povzbuzovalo lidskou touhu přijít věci na kloub a objasnit věci ve světle poznání. Horší však je, že se přitom stále častěji objevují tvrzení a názory, že tato záplava záhad v přírodě a lidském životě se nedá vysvětlit pomocí osvědčených postupů lidského rozumu. A tu se objevuje, že prý je ke všemu tomu nutno být vybaven mimořádnými schopnostmi, jako je jasnovidectví, telepatie, telekineze. Podle některých lidí je potřeba mít nějaké spojení s dušemi mrtvých nebo též zvláštní osobní magnetismus či mít alespoň nějaké spojení s astrálními silami. Jsou i křesťané, kteří proti schopnostem lidského rozumu, osvětleného vírou, prakticky upřednostňují různá zjevení a zázraky.

Proti tomu člověk, který přirozeně touží dosáhnout uspokojivého a jasného, a přitom prostého řešení všech přírodních a životních záhad, se snadno uchyluje k různým druhům orientálního gnosticizmu, a v neposlední řadě dokonce i k různým omamným látkám.

Otec Tomáš se zarazí a pak říká: Podívejte, vím, že vám nepřináším žádné pronikavě objevené řešení. Nejsem žádný přírodovědec. Když jde o náboženství, tak žádný svatý a ani Panna Maria se mi doposud nezjevili, ale jsem to naopak spíše já, kdo se tak často zjevují Matce Boží a různým svatým, když je prosím o lepší vedení k ryzí Pravdě a vroucí Láске.

Příprava k tomu mi začíná už v mládí. Zpočátku se jeden zabývá tzv. filozofií čtvrté dimenze. Jedná se spíše o studium literatury. Pak se objevuje velký znalec těchto věcí prof. Otakar Borůvka. Působí

na fakultě přírodních věd brněnské univerzity a na brněnské hvězdárně.

Dalším významným přínosem se stávají rozmluvy s otcem Dominikem Peckou, a dále zejména s otcem Metodějem Habáněm. Bývají poučné, ale náročné na soustředění a paměť. Nahrávat si je totiž člověk nedají, protože ze všech stran vyčnívá „*všudypřítomné*“ ucho a oko Státní bezpečnosti. Dají se dělat jen zběžné poznámky. A teprve dodatečně si sednout někde do kouta a rychle si ty věci buď převykládat do magnetofonu nebo jinak zaznamenat, protože za pár dní by už byly kusé. Bývá to tím komplikovanější, že otec Habáň nepodává žádný obor soustavně. Při každém dalším setkání prostě jen někde otevře Tomášovu Summu nebo Tomášův komentář k Aristotelově Fyzice. Kromě toho si člověk v přítomnosti otce Habáně musí počínat s dávkou jakéhosi myšlenkového odstupu. Někdy se zdá, jako by otec Habáň odmítal mít nějaké následovníky. Je to u něho spíše z pokory. Jednou ho otec Tomáš prosí. Prosím, nevykládejte mi vaše tomistické názory jako možnou alternativu, ale jako něco jistého a bezpečného.

A tu otec Metoděj povídá: Nerad bych vás příliš ovlivnil svými názory.

Otec Tomáš na to: Ale otče, já chci být opravdový umírněný realista jako svatý Tomáš. Rád bych, abyste mě ovlivnil. Tak se do mne klidně otiskněte!

On však zavrtí hlavou a říká: Raději ne. Vždyť ono není docela jisté, že to učím, je docela správné. Hodně jsem se vzdělával v Itálii, tedy ve vlašském kulturním okruhu, takže ty moje názory jsou asi takový vlašský salát.

A tak si otec Tomáš vlastně musí svůj zápisník z těchto našich rozmluv vést tajně nejen před okolním světem, ale i před otcem Habáněm.

Uprostřed osmdesátých let 20.století se naskýtá příležitost zúčastnit se v jednom pražském domě tajně pořádané přednášky dominikánského terciáře Dr.Artura Pavelky (později je vysvěcen na kněze jako otec Ludvík). Už v olomoucké Filosofické revui má články. Objasňuje tam souvislosti mezi teorií relativity a učením sv.Tomáše. Tentokrát však dr.Pavelka přednáší o učení sv.Alberta Velikého ve vztahu k Albertu Einsteinovi.

Tyto věci jsou úchvatné. Otec Tomáš dobře ví, že se na svůj rozum nemůže příliš moc spoléhat. Když po promoci na brněnské univerzitě nastupuje jako pracovník pro všechno na farmě živočišné výroby v jednom JZD, tak by se asi zbláznil, kdyby těch následujících 14 let mezi zvířaty neprožíval něco duchovního.

Upíná se ke studiu sv.Tomáše. Čistě pro svou potřebu se obírá překladem *Summy proti pohanům* do češtiny (Vychází jako *pracovní vydání* v roce 1993 v Olomouci, v Matici cyrilometodějské).

Podnětem je dále setkání a sblížení s dominikánem, otcem Jiří Maria Veselým. Otec Tomáš mu pomáhá s přípravou knihy "Co dává Velehrad Evropě" (Olomouc 1994 Matice cyrilometodějská). A tam se Veselý zmiňuje o Albertu Einsteinovi takto:

Einstein uvádí, že „*podstaty věcí představují jakési vesmírné varhany, kdežto jejich trváním se vysílá jakýsi kosmický koncert, v němž není nic nahodilého, všechno jde podle přesných zákonů. Stavitelem varhan a hlavním dirigentem koncertu je Stvořitel, a každá věc má své přesně určené sólo. Jde o to, aby je nikdo sám nepokazil.*“ A otec Veselý k tomu dodává: Stvořitel zvláštním způsobem svěřuje spoludirigování člověku. Je škoda, že kromě pokusů otce Ludvíka Artura Pavelky OP nikdo soustavně nesrovnává teorii relativity s tím, co píše Andělský učitel o prvním a druhém příčině, o Prozřetelnosti a o Božím působení na věci.

Později se veřejnost dozvídá otřesné zkušenosti, týkající se tzv.Filadelfského experimentu, na jehož provádění se podílí Albert Einstein, Nicola Tesla a také von Neumann. Ukazuje se, že vědci pokusně dokáží změnit třírozměrnou skladbu hmoty a docilují také jistého posunu v čase. Přitom si počínají tak lehkomyšlně, že těmto změnám vystavují řadu nic netušících lidí. Někteří z nich jsou pak nezvěstní, jiní umírají a mnozí z těch, kdo přežívají, upadají do šílenství. Tak se nabízí námět pro nejrůznější hrůzostrašné historky o návštěvě UFO a o různých životních okolnostech, kdy se zdá, že je člověk vůči některým silám naprosto bezmocný. A přitom věříme, že po Kristu už všechno slouží Božím dětem jenom k dobrému. Vždyť i Kolumbus a jeho věrná posádka zakoušejí při hledání Indie mnohé podivné věci v Sargasovém moři. Sledují podivné procesy a úkazy v moři i v povětří, málem dochází i ke vzpouře posádky, ale oni se modlí k Bohu a Matce Boží a bezpečně doplouvají do Nového světa.

Moderní člověk se snaží odhalit různá tajemství v přírodě. Přitom však ztrácí smysl pro nadpřirozené tajemství. Je ochoten přijímat jen to, co vidí či jinak může ověřit smysly. Moderní člověk se domnívá, že postupem přirozeného lidského poznání a vědy se odhalí a ztratí každé tajemství. Jenže pak se lidé jako je Erich von Däniken snaží poukazovat na to, že mnohé známé věci jsou plné záhad, na které prý lidský rozum nestačí. Moderní člověk upíná svou pozornost jen k smyslům a spoléhá pouze na lidský rozum. Do

toho zasahuje Däniken a další, kteří předpojatě tvrdí: Na zemi jsou věci, které dokazují, že naši předkové musí mít nějaké rozumější pomocníky z vesmíru, protože lidským rozumem by na to sami nepřišli. Tito Dänikenové vlastně odmítají Boha a nadpřirozené tajemství, ale neuznávají ani velikost a sílu lidského rozumu. Tito modernisté pouze zneklidňují člověka, když mu předhazují omezenost a slabost jeho rozumu, ale víru a vnitřní pokoj mu upírají. A přitom člověk má povinnost rozvinout možnosti svého přirozeného rozumu, a současně své myšlenky a své úsilí zaměřovat k věčnosti, k přesažným věcem, k nadpřirozené blaženosti a pokoji, pro jaký je stvořen.

Dneska se ukazuje, že všechny lidské objevy, včetně fyzikálních a vůbec přírodovědných (jako třeba teorie magnetického pole), trpí víc a víc potřebou být pevně zaklesnuty do přesného aristotelského myšlení, pěstovaného v duchu sv. Alberta a sv. Tomáše. Přitom nestačí, aby to byla jenom nějaká nastudovaná teorie. Musí to být současně také duchovní život, založený jak na lidské přirozenosti a tak na Boží milosti. Jinak by se každý odborník v teorii magnetického pole a při pokusech o její spojení s teorií relativity zbláznil či rozplynul v jakési mlhavé nirváně nebo by úplně pozbyl rozměrnosti v silném magnetickém poli.

Jak si má počínat člověk v tomto galymatiášii dnešního světa? – Ptá se bratr Malinka.

Víte, nechci vám podsouvat nějaké své hotové názory. Z vlastní zkušenosti ze školy vám řeknu, že člověk upřímně hledající pravdu, může i svou zdánlivě hotovou filozofii vystavit takovému náporu, že to jeho filozofie vůbec nevydrží. Proto vám nabízím knížku PAST NEBO BRÁNA NEBES. Je to takový kaleidoskop úchvatných jevů v přírodě, které tolik strhují zvědavého člověka. Současně mu ty jevy hrozí, že bez pevné zakotvenosti v řádu přírodním a Božím ho zcela zavalí a pohltí. V tomto záběru je zahrnut i naivní, povrchní lidský rozum, který se snaží všechny záhady a tajemství obsáhnout. Za každou kapitolou tohoto stylizovaného karnevalu soudobými senzacemi se pokusíme krátce zamyslet pod vedením Andělského učitele. (Vychází jako kniha s názvem „PAST NEBO BRÁNA NEBES“, Olomouc 1998 Matice cyrilometodějská)

A budeme z toho chytřejší? – Ptá se bratr Malinka.

To vám nepovím, ale modlím se za to, říká otec Tomáš, a dodává: Víte, tahle krátká zamyšlení nepřinášejí nic převratně nového. Jsem si však jist, že víc než nějaké novoty potřebujeme návrat ke kořenům. Základem a oporou je nám lidský rozum,

zušlechtěný neměnným Božím Slovem. Jak bídne znají dnešní lidé Písmo svaté, tak bídne používají přirozeného rozumu. Zkusme lépe prozkoumat a nově vyslovit kosmologické myšlenky Aristotela, jehož odkaz křesťansky zušlechtíuje sv.Tomáš. Andělský doktor nám poskytuje klíč k proniknutí Aristotelovy filozofie. Vodítkem je nám tedy Aristotelova Fyzika a Metafyzika, díla sv.Tomáše Akvinského a sv.Alberta Velikého, myšlenky otců dominikánů Metoděje Habáně, Ludvíka A.Pavelky a Jiřího M.Veselého, pokud si je vzpomínám. Nestačí však poněkud převykládat Aristotela a sv.Tomáše. Je potřeba jejich odkaz prožívat a postavit do některých souvislostí dnešního světa a lidstva a jeho životních tužeb. Teprve potom může ten *Němý vůl* z Akvina tak zabučet, že z toho úžasem oněmí mnozí dnešní fyzikové a přírodovědci na celém světě. Díky Bohu a Matce Boží za tohoto našeho Andělského doktora! (Pokr.)

+++

MILOVAT

S LÁSKOU ZACHÁZET
TO ZNAMENÁ
UMĚT TO S OHNĚM
NÁVOD NIKDO NEDODÁ
POKAŽDÉ JINÁ JE
TA ZÁLEŽITOST PLAMENNÁ
STOH TVÝCH PŘEDSTAV
ÚKOLŮ A PŘÁNÍ
SKVĚLÝCH VIZÍ
VŠECHNO TO HARAMPÁDÍ
VZŇALO SE A HOŘÍ
CHYTLA TO JEDINOU JISKROU
NEDAL SIS POZOR
A TEĎ V TOBĚ OHEŇ SLOVA VZŇATÝ
JSI VRYT DO MÝCH DLANÍ
I KDYBY OTEC MATKA ZAPOMNĚLI
JÁ S TEBOU JSEM
AŽ PŘIHOŘÍ SE COKOLI

Jana ELOP

+++

PROFILY SVATÝCH

Úryvky z knihy JAKUB A. ZEMEK O. P. VATIKÁNSKÝ ŠPIÓN
(Podle autentických magnetofonových nahrávek přepsal a uspořádal P. Tomáš Bahounek OP Matice
Cyrilometodějská 1991 Olomouc)

Když jsem se vracel do kobky v brněnském vězení na Cejlu, říkal mi bachař Malý: „Tak máte 18 roků trestu. To znamená, že to nebude život, ale jen živoření. Takže až vyjdete ven, budete mít tolik let, jako máte dnes.“ ...

Jeden starý bachař se divil tomu, že mám tolik návštěvníků, a ptal se: „Čím jste byl v civilu?“

„Byl jsem představeným kláštera ve Znojmě.“

„No vidíte a teď sedíte. Ale nic si z toho nedělejte. Mrzí nás, že vás musíme hlídat. Neradi hlídáme slušné lidi. Ti sem ani nepatří. To jsme tady hlídali takové lumpy jako byl Gottwald, Gajda. Gottwald býval nejrzejší. V 8 hodin už kopal do dveří a chtěl čerstvé noviny. Obědy se mu nosily z restaurace naproti. A dělal povstání a nakonec ho stejně pustili.“ (To už byl Gottwald prezidentem, když mi to ten bachař vyprávěl)...

Na Cejlu jsem byl od 29. srpna do 23. listopadu 1948.... Právě na svátek Klementa Gottwalda jsme byli převáženi do věznice na Borech v Plzni....

Po procesu s opaty v 50. roce se objevila posměšná kniha „*Co se skrývalo za zdmi klášterů*“. A všude opakovali jako papoušci: „Převor dominikánů ve Znojmě Zemek přeměnil klášter v arzenál zbraní!“ ...

Potom mě vezli do Prahy a odtud zase přes Olomouc do Ilavy. Tam jsem byl jenom přes noc. Dostal jsem se tam 11. ledna 1955. Dozvěděl jsem se, že tam byly dvě ženské, totiž Jarmila Taussigová a Marie Švermová, ale právě je odváželi jinam. Stáli jsme na samotkách a postupně jsme byli přidělováni po dvou na kobky někde v prostředku vězení. Dávali nás společně vždy jeden kněz a jeden komunista (většinou žid). Tak začal náš život společně s těmi, kdo nás soudili a kdo nám určovali naše tresty. Seděl jsem s Rudolfem Viktorinem, náměstkem povereníka vnůtra. Jiní seděli se Smrkovským, gen. Pavlem, Kolárem a Bártou...

Život dvou lidí s protichůdnými názory je těžký. Snažil jsem se však, aby byl aspoň trochu snesitelný...

My zavření duchovní jsme vlastně byli pro takové lidi pravým požehnáním. Bachaři nám to potvrdili. Ptali jsme se jednoho bachaře: „Proč jsme tak rozdělení vždy jeden kněz a jeden komunista?“

Aniž chtěl, dal nám vlastně dobré vysvědčení: „Kdyby komunisti přišli mezi ostatní vězně, tak by je zabili, protože oni je

dávali odsoudit. Kdybychom je dali dohromady, tak se porvou, protože u soudu toho jeden na druhého moc pověděli. Tak je dáváme s kněžími. Vy se nesmíte mstít."

V Leopoldově jsem se dozvěděl jednu důležitou zprávu. Po „uzávěrce" na cele jsme se jednou bavili o pastýřských listech a o tom, co bylo potom a tu kanovník Dr.Dvořák z Olomouce vypravoval o jednání mezi biskupy a státem, o podlosti Čepičkové a najednou říkal: „Tehdy padlo jméno Zemek." Protože arc. Beran nedovolil Plojharovi, aby byl ministrem ve vládě, řekl Čepička: „Mám možnost zatknout tři kněze, Zemka, Starka a Tichého. Když p.arcibiskup dovolí Plojharovi, aby byl ve vládě, nedám je zatknout!" Jsem rád, že arcibiskup nepovolil a obětoval nás „pěšáky", takže jsme byli vlastně rukojmími za P. Plojhara. A tak jsem měl radost z toho, že jsem skutečně neprovedl nic, zač bych měl být vězněn. (Pokr.)

+++

NAD PUSTINOU

V PROSTORU SVÉHO DECHU BOŽE

PROSTÍRÁŠ PRO MĚ STŮL

PŘED ZRAKY SMRTI

NAD PUSTINOU MOJÍ HRUDI

VZNÁŠÍ SE DUCH

JAK KDYSI NAD VODAMI

A DOKAŽDÉ ZNOVA VŠECHNO TVOŘÍ

KAŽDÉHO DNE ROZBUŠÍ SE SRDCE MOŘÍ

DVA DECHY SPLYNOU V JEDINÝ

DECH SMLOUVY BOŽÍ

A DECH STVOŘENÍ

SMLOUVY ŽIVÉHO

S KAŽDÝM NAŠÍM MRTVÝM DNEM

ŽE UČINÍ JEJ ŽIVOTEM

JANA ELOP

+++

PROFILY SVATÝCH

Víte, Otče Tomáši, já už jedu takříkajíc na konečnou, povídá bratr Malinka.

Bratře Tarsicie, jak můžete takhle mluvit? Copak něco takového existuje pro Boží dítě? Svatý Konstantin-Cyryl říká: Byly doby, kdy jsem nebyl, jsem a nyní budu žít navěky.

No jo, to se týká svatých, ale co my? Jsme jen obyčejní hříšníci.

Tak bych to netvrdil. Od křtu svatého už máte našlápnuto ke svatosti. Jde jen o to, aby to jeden nepokazil.

No právě.

Jdeme úzkou cestou do skvělých míst, které jsou pro každého z nás připravena v nebi. Ta místa jsou připravena a nedají se nikým jiným zasednout. Kdo by nedošel, tak jeho místo zůstane prázdné. Ačkoli – nemyslím, že by v nebi byla nějaká prázdná místa, prostě díry. Takové mezery tam určitě nejsou. Bůh ví, kdo tam dojde, a kdo ne, ale přesto dává příležitost každému, aby tam došel.

Tak tomu moc nerozumím, ozývá se bratr Tarsicius.

Tím se ale nemusíte trápit, uklidňuje ho Otec Tomáš Bahounek. Proč ne?

No hlavní je, že tomu Pánbůh rozumí dobře. Dobře nás k tomu vybavuje všemi potřebnými svátostmi.

Co když je ale člověk takzvaně zaopatřen svátostmi, ale zbude ještě něco na odtrpění v očištcí?

Tak přijde do očištcce, ale to je jen přechodné místo. Nakonec dojde do cíle.

O tom přechodu bych rád něco věděl. – Já taky, ozývá se další zájemce.

Námět očištcce je málo prozkoumán, - říká otec Tomáš. –Obecné rysy očištcce jsou známé, ale podrobně se to málo zná. Zejména se dost nezná a nedoceňuje tajemné spojení mezi očištcem a dušemi v očištcí a mezi křesťany ve světě. Také se dost nepromýšlí tajemné spojení mezi očištcem a pozemským očišťováním kajících ve světě. Kdyby se lidé víc modlili za duše v očištcí, tak by si ušetřili mnoho těžkostí.

To mě moc zajímá.

Zajímá to asi hodně křesťanů, ale většinou nedostávají správné odpovědi. Některé lidi pronásleduje bázeň před smrtí. Její fyzické hrůzy jsou stále před jejich zrakem. Mají strach z utrpení. Obávají se nějakého nepoznaného zlomu v životě. Lekají se temnoty. Tato bázeň se někdy stupňuje až v panickou hrůzu.

Poslední dobou šíří nápady různých lidí, pytláčících v duchovní sféře. Třeba takový blábol o potřebě modliteb a mší svatých přinášných „za rozvázání rodových kořenů“. Jedná se o blábol a nic než blábol. Nemá to hlavu ani patu.

Jak to tedy je?

Víte, přátelé, bez ohledu na to, jestli někdo věří v posmrtný život nebo ne, setkává se v souvislosti s koncem svého života s otázkou, co se s ním děje potom. Vždyť sama lidská přirozenost se brání pomýšlení na to, že by po smrti nastalo vyhasnutí všeho. A když člověk odmítá náboženské vysvětlení, tak to hledá tápavě a zmateně. Zvědavě pak hledá poučení u spiritistů, aby od nich odešel ještě zmatenější. Vypělá technika dodává iluzi pravosti různým lidským pokusům o navázání spojení s dušemi zesnulých. Dnešní spiritisté se už nescházejí k seancím, aby tam naslouchali klepajícím stolkům. Používají magnetofonů, videorekordérů, televize, počítačů, internetu a jiné vymoženosti.

A co z toho povstává?

Strašné bloudění a nakonec zoufalství, rozpady osobnosti a jiné poruchy, a někdy také sebevražda. Dneska tomu všemu strašně napomáhá okolnost, že žijeme v prostředí vypjatého magnetického pole a zvýšené radioaktivity. Číhají tu na člověka velká nebezpečí.

Jaká?

Škodí mu to v nižší činnosti duše, totiž v psychické činnosti, která je závislá na smyslovém vnímání a na působení vášní. Různé světové mocnosti konají pokusy s elektromagnetickým polem, jako je třeba americký projekt HAARP. Zneužívá se toho k dálkovému neviditelnému ovlivňování vášní, emocí, nálad a pocitů člověka, jež mohou ztěžovat či omezovat nebo usnadňovat nějaké jeho rozhodování a chování.

Chápu, ale možná se tím dostáváme stranou od samotného posmrtného života a očistce, - připomíná bratr Malinka.

Máte pravdu, ale jenom zčásti. Ale o tom až později. Pokud máme blíže poznat, jak je to s duší po smrti, tak je třeba si všimnout, jak je to s duší za živa, kdy je spojená s tělem.

Duchová duše je v člověku spojena s tělem takovým jemným způsobem, při němž se tělesná látka podřizuje duchovní formě, třeba to znamená proměnu hmotné třírozměrnosti, která je dostupná našim smyslům. Děje se to prostřednictvím dalšího skupenství hmoty, plazmy. Avšak plazma je zase jen jiné skupenství hmoty, v němž se hmota vymyká běžným fyzikálním zákonům. Ale pozor! Svátý Tomáš uvádí v 76.kapitole I.dílu Summy teologické, že mezi lidskou duší a tělem není žádné další zprostředkování. Přitom ze strany těla jde zase jen o tělo, třebaže v jiném skupenství. Běžně známe trojí skupenství hmoty, totiž tuhé, kapalné a plynné, ale je tu ještě čtvrté skupenství plazmatické. A právě v tomto jemném skupenství se tělo stává přijatelné pro duchovou duši člověka. Při smrti se však duše odděluje od těla.

Smrt není jenom biologický proces tělesného rozkladu. Smrt je také něco, co je třeba osobně přijmout. Proto má smrt a její prožívání své dějiny. Smrt není pro člověka ani nutná, ani samozřejmá. Smrt je následkem něčeho, co nemělo být a čemu se člověk mohl vyhnout, totiž hříchu. Smrt člověka není součástí jeho bytí. Smrt je následkem jeho činu, hříchu. Smrt nemá přirozený ráz, nýbrž dějinný.

Smrt není *smutným nápadem země*, jak tvrdí Reiner Maria Rilke, ani pouhým vyvrcholením života, jak ji chápe Hölderlin, ale prostě tvrdý konec. Neplyne nutně z lidské přirozenosti, nýbrž z poruchy přirozenosti lidí, totiž z hříchu každého jednotlivce.

Jak má tedy člověk správně umírat?

Správné umírání znamená postavit se této skutečnosti tváří v tvář a zúčtovat s ní až do konce. Jenže u křesťana jde o víc. Apoštol Pavel píše Římanům: *Jako hříchem jednoho zavládla smrt skrze toho jednoho, tak ti, kdo dostávají hojnost milosti a dar spravedlnosti, budou v životě vládnout skrze jednoho, Ježíše Krista. Jako je hřích jednoho odsouzením pro všechny lidi, tak i spravedlivý skutek jednoho je ospravedlněním k životu pro všechny lidi. Jako se totiž neposlušností jednoho člověka mnozí stali hříšníky, tak i poslušností jednoho se mnozí stanou spravedlivými.* (Ř 5,15)

Kristovou smrtí a jeho vzkříšením přestává být smrt pouhou smrtí, to jest jen krutým koncem. Kristova smrt a vzkříšení dává lidské smrti význam přechodu k novému, věčnému životu člověka.

Smrt jako trest za hřích je díky zmrtvýchvstalému Kristu nyní objektivně pro všechny lidi odstraněna. Její zrušení však může prožívat pouze ten, kdo vstoupí do společenství víry a lásky s Kristem. Přitom se promění celý jeho život tak, že se všechno od základu mění. To není žádné čarování, ani lék proti smrti, ani zvláštní opojné umírání.

Čím je tedy smrt pro křesťana?

Tvrdá skutečnost smrti zůstává. Stává se z ní ale cesta, přechod k něčemu novému.

A co pak? – Vyhrkne bratr Malinka: No, řeknete mi, otče Tomáši, jak žije lidská duše po zániku těla člověka?

Sám na to přijdete, bratře, když si připomenete, jak je duše přirozeně v člověku spojena s tělem. Duše se spojuje s tělem jako tvar. Avšak tvar se připojuje k hmotě bez jakéhokoli prostředku, spojujícího duši s tělem. Přísluší přece samotnému tvaru, aby byl uskutečněním těla, a nikoli přes něco jiného.

Přesto se myslím, že něco je prostředníkem mezi duší a tělem, třebaže nikoli v bytí, nýbrž jen v pohybování a v postupu plození.

Jak to myslíte?

V pohybování tak, že v pohybu, jímž duše pohybuje tělem, je nějaké pořadí pohybujiícího a pohybovaného. Duše přece způsobuje všechny své úkony svou mohutností. Proto pohybuje tělem prostřednictvím mohutnosti, a potom údy pohybuje prostřednictvím ducha. Dále pohybuje jedno ústrojí prostřednictvím jiného ústrojí. Kromě duše pohybuje tělem postupem plození. Uzpůsobení ke tvaru předchází tvar ve hmotě, ač je pozdější v bytí. Proto také uzpůsobení těla, jímž nastává zdokonalení takového tvaru, se tímto způsobem dá označovat za prostředek mezi duší a tělem.

Uvádění těla do tohoto zvláštního hmotného skupenství, jako je plazma, může být prvním důsledkem formujícího působení duše v těle.

Je jasné, proč se toto zvláštní plazmatické skupenství vytrácí po lidské smrti, kdy se tělo rozpadá a duše se od něho odděluje. Je přece přirozené, že se vliv duše nějak celkově projevuje v těle na úrovni nerostné, zatímco současně duše oživuje tělo a činí je způsobilé vegetativního a živočišného života. Avšak ani tím se nevyčerpává ve svých duchových možnostech. Zůstává jí rozumová a volní schopnost, která není hmotná. Vlastní myšlenkový a volní úkon lidské duše je tedy nehmotný. Tento úkon by však zůstal neurčitý a nevztahoval by se k něčemu určitému, kdyby duše nezískala tuto určitou náplň prostřednictvím smyslového vnímání. Přirozeně tedy potřebuje spojení s tělem, které jí pomocí smyslů opatří toto určité poznání.

Po následném rozdělení duše od těla zůstává duši na jedné straně duchové bytí a přirozená náklonnost ke spojení s tímto určitým tělem, na druhé straně si uchovává schopnost přemýšlet o poznaném a volní schopnost, neboť samotná tato činnost duše je nehmotná. Rovněž je jisté, že duše si také po oddělení od těla uchovává svou vlastní schopnost být základem činnosti smyslové, (živočišné), jako i růstové (rostlinné).

Jen tak pro pořádek opakuji, že i když nelze připustit žádný střední článek mezi duší a tělem, který by měl vlastní bytí odlišné od těla a duše (např. *oduší* Břetislava Kafky), přesto se dá mluvit o nějakém prostředkování mezi tělem a duší. Toto prostředkování spočívá ve zvláštním hmotném skupenství, totiž plazmatickém, kterým se tělo jemně uzpůsobuje náchylnosti duše ke spojení s tělem. Není to však žádné další nové bytí. Je to jen jisté uzpůsobení téhož těla. Matoucí je přitom skutečnost, že na rozdíl od nám známého tuhého, kapalného a plynného skupenství, se plazmatické skupenství hmoty vyznačuje těkavostí a nestálostí. Fyzikálními

vlastnostmi se plazma vymyká tomu, co známe ze smyslu dostupného třírozměrného světa. Vymyká se též zákonům gravitace. Některé vlastnosti hmoty v plazmatickém skupenství připomínají plyn, jiné zase záření. Z fyziky je známo, že hmota přechází do plazmatického skupenství v silném magnetickém poli nebo za vysokých teplot.

To už se zase dostáváme hodně daleko od očistce, - připomíná bratr Malinka.

Sám přece víte nejlépe, co se děje s lidskou duší po smrti, ne?

Ano, vím. Soud.

Přesně tak. Lidská duše pokračuje jakousi umocněnou setrvačností ve směru nastoupeném během lidského života: to znamená nebe (Lk23,43), nebo peklo (Lk16,23). Duše spravedlivých, které jsou ve chvíli smrti bez hříchů a trestů za hříchy, dosahují naprosté, neomezené svobody, jakož i naprostého, úplného poznání (IKor13,12). Toto místo blaženosti a tento stav dokonalé nadpřirozené blaženosti (IKor2,9; IIKor12,3-4.) trvají věčně. Naproti tomu duše těch, kdo umírají ve stavu osobní nespravedlnosti a tvrdošijného odporování lásce, pravdě, dobru, ba samotnému jsoucnu, trpí vyloučením své svobody, jakož i úplným zastřením osobně blízkého a známého a vytouženého vrcholného cíle poznání. Tak tato zatvrzelost nějakého člověka ve zlu a lpění v nicotě pokračuje i po smrti křečovitou utkvělostí na odmocňování svobody lidské duše. Také toto místo utrpení a tento trpný stav mají věčné trvání.

Pokud by však někdo ve své omezenosti a slabosti dospěl k nedůslednosti v konání spravedlnosti a v životě odporujícím řádu, který Bůh vtiskuje tvorstvu, pak by ve chvíli smrti byl zatížen lehkými hříchy. Je to člověk, umírající ve stavu, v němž se sice zásadně rozhodl ke své víře v Boha, ale neprováděl toto rozhodnutí ve svém životě do důsledků.

Podobně pokud by zase jiný ve své omezenosti a slabosti dospěl k nedůslednosti ve svém soustavném uchylování se od Boha, pak by v okamžiku smrti byl zřejmě zatížen dočasným trestem za hříchy, kterých upřímně litoval.

Pro uvedení do nebeské blaženosti by však duše prvního i druhého ještě nebyly způsobilé, a také trest věčného zatracení by neodpovídal jejich vině. Když se duše člověka po rozpadu těla setkává s Bohem, uvědomí si nedostatek své lásky. Tváří v tvář Boží lásce trpí člověk mimo jiné také nedostatkem vlastní lásky. Písmo svaté v Knize Makabejské připouští, že je tady zvláštní místo jako nějaký přechod, propouštějící do nebe pouze ty duše zemřelých,

které prodělaly proces očišťování, v němž se ocitají ve stavu trpného podléhání očiště (II Mak 12,42-46; IKor 3,10-15.). (pokr.)

+++

PROTIKLADY

MEZI NEBEM A ZEMÍ
MEZI SOUMRAKEM A ROZEDNĚNÍM
MEZI PRÁZDNEM A NAPLNĚNÍM
SVOBODOU A PODMANĚNÍM
MUŽEM A ŽENOU
LÉTEM A ZIMOU
MEZI ÚSPĚCHEM A PÁDEM
UČITELEM A ŽÁKEM
MEZI NEMOCÍ A ZDRAVÍM
MEZI VZDĚLANÝM A PROSTÝM
MEZI HŘÍŠNÍKEM A SVATÝM
MEZI VODOROVNÝM
A SVISLÝM DŘEVEM
KŘÍŽUJÍ SE PROTIKLADY
JEJICH USMÍŘENÍ
NA TĚLE SVÉM
S RUKAMA ROZPJATÝMA
MUŽ TAM PŘIBIT PLATÍ

Jana E. Lop

+++

„PROFILY SVATÝCH

Když otec Tomáš Bahounek probírá v paměti své služby *vatikánskému dědkovi*“, jak mnozí nešetně nazývají otce Jiřího Maria Veselého, tak si v tom dolování odkazů na Patrika Kuželu ze staříka, chtě-nechtě připadá jako Jakub sloužící u Lábana nejprve za jednu manželku, a pak ještě za tu druhou. A přece si zpívá jako starý bard: Vším jsem byl rád...

Otec Veselý zde tajemně vyrývá hlubokou orbou brázdu, jaká se jen tak nevytrácí. Dělá to zaživa, ale i poté, co za sebou zavře vrátka.

Léto 2004 odnáší nadšenou trojku - Otce Tomáše Bahounka, sestru Veroniku a bratra Augustina Pavla Kryla daleko od rodné hroudy – k Černému moři.

Na konci srpna si tahle podivuhodná trojka vykračuje starým Sozopolem.

Musíme tady najít nějaký kostel, kde bychom odsloužili mši svatou.

Když ony jsou všechny tak maličké.

Bulhaři je odedávna budují úplně mrňavé a ztracené v okolní krajině či výstavbě. To kvůli muslimským Turkům, kteří vždy stíhají křesťany a ničí všechny jejich chrámy.

Najednou odbočujeme z hlavní ulice, a zdá se, že tu – napůl jako sklep – napůl jako snížený domek – objevujeme vchod, kde se vevnitř mihotají stojany se svíčkama.

Počkejte! –Počkejte! – Volá sestra Veronika.

Co je?

Slyším smích. Jako zvonky slyším jasně se smát otce Jiřího Veselého.

Co ty všechno neslyšíš! – Podivuje se otec Tomáš.

Obtížně, docela skloněni, vcházíme do malé svatyně. Jenom se pomodlíme a zapálíme svíčky, hned nato se ozývá se Pavel Augustin:

Ten kostelíček je zasvěcený svatému Jiří.

Tak vidíš, a potom nemá být otec Jiří Veselý s námi, podotýká Veronika.

Když se vracíme na hlavní cestu, vyhrkne otec Tomáš:

No to mě podržte!

Co je?

Víte, jak se ta ulice jmenuje?

Ne.

Je to ulice svatých Cyrila a Metoda. Otec Veselý se s nimi tolik obírá při vykopávkách.

Mnohem později, po návratu domů, se dozvídáme, že právě ten den, totiž 31.srpna 2004 opouští svět otec Jiří Maria Veselý OP.

My však jdeme dál, poznamenání jeho odkazem: Synku, Bůh je, a s tím nic nenaděláš.

Vyoráváme dál na Moravě tu brázdu, jak k tomu vyzývá svatý Cyril-Konstantin svého bratra Metoděje, zatímco se sám ubírá v římském klášteře svatě Praxedy na věčnost.

Je to těžká orba, ale nejen proto, že je půda českého národa po létech komunistické totality zanedbaná, nýbrž pro hrozné balvany na každém kroku. Takové balvany trčí jak starodávné morény v samotné Církvi.

Jejich nárazy proti nám, členům dominikánského řádu, sloužících u svatého Michala v Brně, bývají na denním pořádku. Několikrát nás jeden takový vyvýšený pozůstatek doby ledové chodí peskovat za to, že klekáme před svatostánkem, ale ještě učiníme úklonu hlavy, což prý je naprosto nemístné.

Už-už, chce otec Tomáš Bahounek vyslovit jméno toho církevního ledovce, ale kdesi se mu ozývá hlas otce Veselého: Mlčte, je to ze Zlého! – Raději by si raději ukousl jazyk, než by ho jmenoval.

Takové výpady bývají na denním pořádku. Jednou se povýšený balvan hrubě oboří na otce Tomáše s výtkou, že bílý hábit svatého Dominika je jen maškaráda. Řeholník to pokorně snáší, protože očištěc tady na zemi je lepší, než jednou na věčnosti.

Ubožák, povzdechne si otec Tomáš, když se někteří z bratří pohoršují nad tím, jak hloupě se nechává Církev vnitřně tím Zlým štěpit: - Je nás katolíků v Církvi pět a půl a ještě bychom se měli stavět dva proti třem a tři proti dvěma!

Nevíte, co to s lidmi udělá, když se z nějakého takového jelimánka stane velký šéf, - říká bratr Adámek – Do včerejška je nějakým usmoleným dělníkem a najednou zkamení ve vysokém postavení. Ubohý balvan. Může mít i znamenitého duchovního vůdce, jako je třeba takový profesor Josef Bradáč, a k ničemu mu to stejně není.

Toho dobře znám, - ozývá se otec Tomáš: Ještě za komunistické totality studuji jeho znamenitou knihu o blah.Rajmondu Lullovi a jeho ARS MAGNA. Vynalézá a používá úžasné – dneska bychom řekli – počítačové zařízení - k obracení hříšníků a bloudících. Skvělý františkán Lull.

No vidíte! –říká bratr Adámek: Co jednoho nadchne, to druhého uzemňuje, takže zkamení v nějakém liturgickém novátorství.

Každopádně tvrdím, že jakékoli rozdělování a štěpení v Církvi i ve společnosti vůbec pochází od Zlého, opakuje otec Tomáš a objasňuje tím směšný odpor různých biskupů proti řádům i sklon jistých řeholníků pohlížet s jistým despektem na biskupy. Už svatý Kasián radí řeholníkům: Chraň se žen a episkopů.

Je-li různým biskupům vlastní značná přezíravost vůči církevním řádům, což nesporně pochází od Zlého, nesou v sobě neblahé pozůstatky jozefinismu.

Myslíte?

Sotva Josef II. provádí tento tereziánský plán, tak rozmetané paběrky zrušených klášterů upadají do správy různých biskupství. Samozřejmě, že knihovny a krásná díla jsou vyvlastněny a mizejí ve Vídni. Až dodnes zůstává tento program podlamování duchovně-rozjímavé základny Církve - především řádové duchovní základny - programem nepřátel Církve. Po Druhém vatikánu se to ještě utvrzuje vytvářením laických rad na farách na pomoc pastýřům, které však většinou ztěžují kněžím službu.

To se musíme rychle vrátit k původním latinským základům! – Volá jedna planoucí dušinka.

Inu, každá akce přirozeně budí reakci, povzdechne si otec Tomáš a uvažuje dál: Církev se samozřejmě díky II.vatikánu otevírá novým věcem. Díky tomu se koná mnoho pozitivního, ale také dochází u mnoha katolíků k nepochopení odkazu sněmu a zbytečným ztrátám. Navenek se toho obrací hodně, ale ne každé srdce se obrací. Místo chápavého srdce zůstává odsuzování. Třeba takové *Kněžské bratrstvo svatého Pia X.* Nejsou svatí, avšak vina se v katolické Církvi nespravedlivě hledá pouze u nich. To není správné. Zapomíná se, že i my katolíci zůstáváme po Druhém vatikánu pouhými hříšníky. A zatímco se vytrvale modlíme s Církví za jednotu, hříšní povýšenci v Církví pohoršují Boží lid tak, že vzbuzují nové a nové domnělé „odpady“ věrných Kristových přátel. Druhé vatikanum bylo nutné, aby se mnozí v církvi sektářsky neuzavírali, nýbrž otevřeli. Avšak zneužívání výsledků tohoto skvělého sněmu různými fanatiky mezi katolíky k bohoslužebným kotrmelcům a různým dalším zmatenostem přirozeně vyvolává hrozné odezvy. Z toho je jasné, že mnozí budou spaseni v Církví oficiální a jiní budou spaseni v Církví neoficiální. Měli bychom všichni v Církví konat pokání a modlit se, abychom svou hříšnou prezíravostí a farizejskou předvádívaností přestali vyvolávat nové zdánlivě „odloučené bratry a sestry“, kteří nás možná s opilci a nevěstkami předejdou do Božího království. –

Tak uvažuje otec Tomáš Bahounek, když ho z toho vytrhne naléhavá otázka:

A co vy na to, otče Tomáši?

Podívejte, všechno se má zkusit, a dobrého se přidržet. Zkouším sloužit mši svatou českou, latinskou, řeckou, staroslověnskou, a – ruku na srdce – není přitom nikde větší účast ani větší duchovní prohloubení. Případá mi to skoro jako na trhu – trh je taky taková vrtkavá kobyly – jednou lidé vidí a ochutnají americké žvýkačky a mohou se po nich utlouci. Sotva jsou nakoupeny cizí stroje na

žvýkačky, lidé o žvýkačku ani nezavadí. Dneska žijeme v otráveném prostředí a krmíme se jedy a geneticky upravenými potravinami, že si kdekdo už říká, jestli nejsme sami geneticky trochu zdeformovaní.

Myslíte?

To je tak. Rozhodně odmítám chválit komunisty, ale musím uznat, protože mám zkušenost s dlouhodobou prací v JZD, že za rudé totality trvá přísný hygienický dohled na pěstované plodiny a i na chovaná zvířata. Je přísně zakázáno pěstovat zeleninu nebo ovoce ve fóliových sklenících jako silně rakovinotvorné. Kde je tehdy zjištěno používání folníků, tam se dostaví hygienik s policistou, podnik dostane stotisícovou pokutu a musí do 24 hodin zbourat folník. Také třeba saláty z obyčejných skleníků je tehdy zakázáno odesílat do jídelen zejména školních. U dítěte je povolen maximálně jeden list takového salátu, a více by bylo zdraví škodlivé. A dneska? Sledujme, jak se celá Evropa krmí zeleninou a ovocem z gigantických folníků ve Španělsku a v Itálii.

Ještě po létech zní otcí Tomášovi v uších volání zootechnika z brněnských Bosonoh, kde dlouho sedává v místnosti za „Startem“ Velké ceny a pokojně překládá Summu proti pohanům od svatého Tomáše, když telefonuje do ACHP Modřice (Agrochemický podnik, kde se vyrábí geneticky upravená krmiva pro zvířata): Franto, uprav to složení krmiva pro naše vepře! Rostou jim velké hlavy a malé šunky. To nemůžeme potřebovat. Ať jim rostou malé hlavy a velké šunky!

Nechtějte po mně, abych vám řekl, jaké hlavy mají dneska lidé. Myslím, že kdyby k nám dnes přijel takový velký křížák Richard Lví srdce a nechal se pohostit grilovaným kuřetem z rychlochovů a salátem z folníků, tak to s ním bací o zem, že by se vůbec na výpravu do Svaté země ani nevydal.

Také v dnešní společnosti řadí démoni a drží pod krkem církev zase s restitucemi, ale i celé národy a nasazují jim nové ohlávky.

O tom je třeba mluvit a připomínat to lidem, připomíná sestra Veronika: Ukázat, jak se ubránit démonům.

Jedině s Pannou Marií se silou víry ubráníme démonům, říká rozhodně Otec Tomáš.

Ale kde začít?

Takový starohrabě Antonín Karel Salm působí kromě jiného také jako vychovatel budoucího císaře Josefa II., podotýká bratr Pavel Kryl.

A to je ono! - Ťukne se prstem do hlavy otec Tomáš. A tak se líhne něco nového „S MARIÍ PROTI DÉMONŮM“. Dobře víme,

že svět je odedávna plný strašných výpadů Zlého. Široké masy to už dávno berou za součást společenského a kulturního dění, ačkoli je z toho nakonec nenávist, rozkol, válka mezi lidmi, anebo aspoň šok a provokace surrealistů či nadutost socialistických realistů. Musíme s tím něco podniknout – společně se svatým Tomášem. Vždyť přece máme u svatého Michala v Brně dominikánské terciáře, zaslíbené výslovně Andělskému učiteli.

Počítač se zahušťuje lidskými příběhy, ovlivněnými božskou inspirací anebo jindy zase postiženými ďábelským pokoušením. To všechno však prolíná stále živý zdravý nadhled svatého Tomáše Akvinského.

Nikdy jste nic pořádného nenapsal! – Vrže a skřípe naklánějící se balvanovitý viklan, až mrazí v kostech moréna trčící na nejvyšších církevních místech. Tvrdošijně pak vystrkuje Světlo, které vydává cyrilometodějské matice, stejně jako se zlostně a zatvrzele ohrazuje proti svaté lidské podnětnosti: K čertu s těmi vašimi výpotky!

Říká se, že každé století má svůj temný středověk, ale záleží to na lidech, křesťany nevyjímaje, co z které doby udělají.

Tak jednoho objevuje jistý nejmenovaný katolický kněz ve schránce obsílku s předvoláním před církevní soud. Tam se dozvídá: Nechcete snad celebrovat neplatnou mši svatou, když při ní vyslovujete v mešním kánonu „za mnohé“ místo námi předepsaného „za všechny“?

Chci celebrovat a také celebruji platně mši svatou.

Tak proč vyslovujete v mešním kánonu „za mnohé“ místo předepsaného „za všechny“?

Vycházím tím vstříc svatému Otcovi Benediktovi XVI., který to ukládá zavést všem našim biskupům s termínem, který už mezitím propadl. Myslel jsem, že to naši biskupové jen opomenuli. Vůbec by mě nenapadlo, že odmítají uposlechnout papeže. Papež Benedikt XVI. tím chce ekumenicky vyjít vstříc pravoslavným, kteří tvrdí, že my katolíci při mši překrucujeme Ježíšova slova „za mnohé“ a místo toho svévolně říkáme „za všechny“.

Konec řečí. Tady musíte podepsat, že už nikdy nebudete při mši vyslovovat „za mnohé“, jinak vám tu nebude povoleno celebrovat mši svatou.

Kněz pokorně podepisuje, že už nebude při mši vyslovovat „za mnohé“. Přitom si v duchu říká se svatými Cyrilem a Metodějem:

Je možno celebrovat mši svatou staroslověnsky, latinsky, řecky, a vyhovět všem představeným.

Pak musí před novou inkvizicí podepsat zápis o své mlčenlivosti v této záležitosti, o čemž zápis samozřejmě nedostane. Pokorně podepisuje, jak to za rudé totality vyžadovali podepisovat estébáci. Zřejmě je jich habaděj dopuštěno i v církevních kruzích.

Jak bytostně živý podnět k doplnění díla „S MARIÍ PROTI DÉMONŮM“ o svatotomášský doplněk, který zahrnuje *dábelské dorážení!* A dokončení knihy na sebe nedá dlouho čekat.

Zařadíme to přednostně do tisku, - mne si ruce redaktor Josef Vlček z olomouckého vydavatelství.

Následují další výpady Zlého. Ten si nikdy nebere servítky. Několikametráková vytištěná sestava v tiskárně prolamuje stůl a málem zraní jednu pracovníci tiskárny. Do kanceláře tiskárny se za šéfredaktorem dostavuje vždy obtěžující živel z bernáku. Šéfredaktorovi Světla se zhoršuje zdravotní stav, související s nemocí z ozáření, kterou si nese z komunistického vězení v Jáchymově. Kolem otce Tomáše sprádají své záludné sítě úchylní pavouci, hledající útočiště v dané organizaci.

Kam čert nemůže, tam prý pošle babu. Tak tohle taky znám, říká si ne jeden duchovní pastýř, jednou obléhaný horoucí kajícíci, strojící úklady jeho čistotě, jindy mu vyhrožuje zamilovaná, pokoušející se kvůli němu o sebevraždu, aby zase jiná vyzývavě provokovala ve zpovědnici. Svatý Tomáš vyhnal nastrčenou nevěstku ze své cely planoucím polenem z krbu. Svatý Václav odháněl od sebe důtkami helmprechné ženštiny.

Đábel nikdy nespí. Rafinovaně mění způsoby pokoušení. Vždy je na místě modlitba o Boží pomoc ke svatému Michaelovi.

SVATÝ MICHAELI, ARCHANDĚLI,
OCHRAŇUJ NÁS V BOJI,
PROTI ZLOBĚ A ÚKLADŮM ĐÁBLOVÝM
BUĐ NÁM ZÁŠTITOU.
AŤ HO BŮH ZTRESTÁ,
POKORNĚ PROSÍME.
A TY KNÍŽE VOJSKA NEBESKÉHO
SVRHNI SATANA A JINÉ DUCHY ZLÉ
BOŽSKOU MOCÍ
DO PROPASTI PEKELNÉ...

+++

**BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCHOVNÍHO ŽIVOTA
CT.PATRIKA KUŽELY, OSVĚTIMSKÉHO MUČEDNÍKA
HLEDÁNÍ KRÁLE**

Možná se někomu zdá, že se svět vlivem války točí rychleji. Že by široká těžkopádná rozmáchnutost sedláka, chalupníka nebo třeba

jen čtvrtníka, jakým býval starý Kužel, sklánějící se nad těmi pár měřicemi vlčnovské ornice od nevidím do nevidím, utrpěla přitom nějaký boční náraz, takže by se rozlomila vejpúl nebo aspoň velbloudovitě nahrbila? Tak to zase prrrr!!

Že by někde sehrála výraznou roli nějaká pepná krev, kořeněná dávným přivalem krve, zavlečeným dojančenými Kirgizy? Svého času jistě shlíželi Tataři, jak se říkávalo pekelným jezdcům podle slova Tartatus, odkudsi s výšin Velkého Lopeníku, až se jim zalíbila závětrná a plodná kotlina s křišťálovou vodou. A tak své tažení zarazili u napajedel v podhůří Bílých Karpat.

Německý rasistický poděš Alfred Rosenberg tvrdí v knize *Mýtus dvacátého století*, že leckteré to novodobé hemžení je prý jen výsledkem zpěnění mongoloidní krve, kterou zavlekl Džingischán do Evropy. Jenže žádný z těch přemoudřelých mudrlantů nedomýšlí věc nadmíru důležitou, že dávno před tím zde svatí Cyril s Metodějem vyorali hlubokou orbou brázdu v jakési prenatální celině národů. Od těch požehnaných časů uběhlo pořádné vody v řece Morava. Nicméně se tu roznítla tajemná jiskra tak, že památného léta Páně devatenáctsetpatnáct, totiž osmnáctého listopadu, stéká křestní voda po hlavičce kloučka. Kněz Antonín Čvela přitom pronáší slavná slova: Františku, já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. A kapky svěcené vody odnášejí všechny neblahé důsledky jakékoli zloby. Ďábel zase jednou lapá po dechu jako ten, komu se voda zalévá nad hlavou. Odnáší ho velká voda. Tak rok co rok unáší Vlčnovský potok slaměné zbytky samozvaného vládce světa.

Však se vrátím! - Hekne posledním dechem, třebaže to má už dávno spočítané.

Tučné porce husičky, doprovázené vydatnými doušky piva, se ubírají při křtinách uspokojivým směrem. Posléze je doprovázejí nadouvající se buchy, jaké dovede upéct jedině maměnka Marie od Kuželů. Sacharidy z vybraných kousků se starají o to, aby byl žaludek v peříčku. Každý si v ten čas nabírá plnými hrstmi dobrých konců. A kmotříček Koníček s kmotřenkou Koníčkovou to nenechávají bez pochvaly:

Jářku, dobré – tuze dobré.

Pak se dává do díla halůzková, až se zablýskne a rolničkovitě zacinká.

Tak na toho vašeho nejmladšího, osmého!

Ta píše! – Odfrkne si kmotříček.

To je snad vitriol, zasípá kmotřenka, které to akorát vráží slzy do očí.

Járku, čímpak asi bude? –

To se uvidí, povídá pantáta Kužela, a dodává: - nemůžeme Pánubohu fušovat do řemesla.

Tyhle ruce, opakuje páter Antonín užaslému ministrantovi Františkovi Kuželovi po vykonání znamení kříže, když na konci mše propouští své ovečky, - mají v sobě už od svěcení tajemnou moc. Skrže ně jde do celého světa.

Hlava apoštola Jakuba staršího významně mžourá z obrazu barokního oltáře na chlapce, aby nezapomínal, že unést tyhle milosti není žádný špás, a pak se odkutálí stranou od katova špalku. Kdo to má snést? Však se do toho také zamíchají ty osvědčené ohnivé plamínky Duch svatého.

Svatodušní plamínky na sebe nenechávají nikdy dlouho čekat.

Bim-bam! Bim-bam! Bim-bam! - Ozývá se svatojakubský zvon, div, že mu nepraskne srdce, jen aby celý svět slyšel. A cože to má slyšet? Prostě to, že Slovo Boží zůstává platné navěky. O svatodušní neděli přeskočí tajemná jiskra z kostela do hospody, aniž by ji však nějak ohrozil červený kohout. Přesto se celá putyka peřinovitě nadouvá jako pohádková chaloupka na muřích nožkách. Někomu se i zdá, že se naklání na všechny strany. To se vevnitř u šentyše tříbí a jiskří názory na to, kdože bude letos vybrán za krále.

Řink! Bác! – Proletí kdosi hospodským oknem i s rámem a Žuch! - přistává nosem v blátě na návsi. Járku, nebývá ten výběr krále vždycky jenom tak pokojný jako požehnání velebného pána. Někdy se rozpustilost zvrtně taky tak, že by stařeček Pagáč měl dlouho o čem vypravovat, jakže se to onedhy vystříbřilo za šprlaty.

Inu, pacholci, posilující se v šentyši doušky špiritu docela přízemního se také občas nemohou domluvit. Však se to také někdy semele tak, že některý rok vůbec není král vybrán a jízda králů se potom vůbec nekoná. Letos ovšem mají mít vlčnovští radost.

Drobotina se už dávno přestává vrbit u potoka, kde proud ještě nestačil odnést zbytky slámy loňského nežádoucího krále. S kůrovou kotrbou loňského bezmocného krále si lehkomyšlně pohrávají proudy a víry potoka vstříc Olšavě. To už omladina nemá u potoka žádné stání a spěšně obléhá úlovitě bzučící a pávovitě se nadouvající hospodu.

Řachch!! - Rozlétnou se pojednou prudce vrata hospody. A byl už opravdu nejvyšší čas – dávno je poledne na krku. Rozjásaná chasa pacholků se valí z útroh hospody jako by tu podnikal sám Vulkán. A vida, už je jich plná náves, hlava na hlavě.

Kdo bude králem? Kdo bude králem? Kdo - kdo?

To sa eště neví – uš'urují se spiklenecky.

Náš Honza by mohl být králem při letošní jízdě králů, brebentí osmiletá Lída.

Chachachááá! - Řečtá se jí celá náves: - Kapíruješ temu ako koza petrželi!

A proč by nemoh?

Kdosi z bohaté chalupy se hořce uchechtne. Byl to ten druh smíchu, jakým se nejspíš směje žába, když se jí pacholci ptají, proč neodskáče z pole sedlákem zrovna vláčeného někam jinam, kde by měla drobátka příznivější životní podmínky.

To tak, ty šušniflinto - letos Honza Kuželů, a pak třeba zas Fanda Kuželů, ne? - Ste akorát čtvrtáci! A místo hostiny si pak dáme houby s octem. - Řičí rozchechtané tváře vlčnovských výrostků.

Beztak bych o to nestál. - Ozývá se Frantík Kuželů.

O co že bys nestál? O našu královskou jazdu?

Dětská hlavička pokyvuje jako prázdná makovice ve větru.

Ty že bys, Franto, nescel být králem vlčnovské jazydy? Nebalamuť!

Nestál bych o to. - Vrtí hlavou šestiletý klučina.

Že nestál? Nehongaj!

A proč ne?

Nechci být králem, co rajtuje na koni.

Ahááá! Z nóze ctnost! Bejvá vás doma všech deset v jediné seknici. A nemáte ani jednoho koňa. Oráte akorát krávama. Kravaři! Kravaři! Kravaři! Kuželovští kravaři! Chachachááá!

Počúvaj, Francek Kuželovic! Hybaj do šopy, ináč budeš banovat!

Keď sa paprčíš na našu jazdu králů, uhlídáš inej verbuňk! Pudeš leda do hnoja!

Juch! Juch!! JUCH!

Uprostřed halasu a smíchu docela zaniká Fanův hlásek:

Opravdický král přeci přijíždí na oslátku.

De se za vrchnostú! ZA VRCHNOSTŮ! ZA VRCHNOSTŮ!

Snad ne za velkomožným pánom grófom Kounicem?

Chacháá! Bejvávalo - dyž se chođovalo do Pepčina! Včíl zámeček hlídá hajný Kučera z Obory tak dobře, že odtáhne do hájovny, co není prikovaný!

Járku, za starostú! Za obecním starostú! Za starostú! JUCHEJ!

A už se tři poslové valí k starostovi. Za chvíli tam vlčnovská kutálka vyhrává hymnu, až se vzduch tetelí, div, že selské bubínky neprasknou: - a jestlipak vašnosta dovolí, vybrat letošního krále?

Zvědavé oči starosty mrkají dolů přes panděro, obtíženě zlatými hodinkami, aby z vašnosity vylezlo:

Hmm – jářku - a kdopak bude letos králem?

Inu – přeci Pepa Pavelčíků.

Hm – Pavelčíci mají měřic habaděj a koní jakbysmet. Tož dělájte, co dovedete, chasníci!

Buch – BUCH! - Otrásají se Pavelčíkovic vrata, a už se otvírají jako na zavolanou:

Pantáto, vinšujem vám všeho dobrého, a včil si od vás vyprošujem mladýho Pepka za krála.

Šak už na vás čeká!

Přijdem pro Pepu s královými pobočníky od chasy vybranými a suknicemi od frajárek.

Ať mají šable nabrušené, aby jim krála nikdo nevzal!

Baňaté dívčí rukávce a s nimi široce našaršené fěrtochy, vypůjčené od frajárek, se dávají na pochod vesnicí, aby opentlily krále s pobočníky.

Než se Pepek nadá, už je nafintěný do vysokých holínek, kalhot, jupky, dvou sukni, fěrtochu, fěrtúšku, harase, rukávců, obojku a mašlí. To jediné, co si ale ještě nesmí nasadit na hlavu, je královská koruna. Tu bude smět nosit až po zítřejším předání vlády od loňského krále.

V pondělí po hrubé se vynořuje venku vyšňořená dvacítka jezdců na koních. Je vymustrovaná jaksi po tatařínsku nebo po kdovíjakých čerchmantech.

Koně se ošívají jako nějakém zvířecím Jiříkově vidění, když jim chasníci splétají hřívy do samých lelíků, provázaných červenými, bílými a modrými pentlemi, aby jim na konec navěsili rolničky. Ocas je mžiku zauzlován a opentlen jak o hodech. Ani hrud' jim nenechají ladem a už jim tam navazují červený šátek a na něj plno pentlí. Koně frkají o závod, když je celé ověňčují pestrými květy, že až skoro nemohou vidět pro samou parádu. Takoví se tu vynořují podivuhodní pestrobarevní čtyřnozí tvorové, za kterými by už jen málokdo hledal koně. Co je to, jářku, za čtyřnohé potvory? Čtyři příšerní jezdcí z apokalypsy anebo co?

(Pokr. z knihy T.J.Bahounek OP, KRÁLOVSKÁ JÍZDA- Patrik Kužela, Brno 2011)

+++

LOTR DO PRAVICI KRISTOVĚ

JSEM LOTR DO PRAVICI

ZA DUTÝCH NOCÍ ČASTO JSEM VÍDAL KŘÍŽ

KDE RAMENA SE PROTÍNÁJÍ ZELA ČERNÁ JÁMA ÚST

KTERÁ ŽALOVALA TEĎ MĚ USVĚDČUJE ZNOVA
TVÁŘE MRTVÝCH MI PLUJÍ PŘED OČIMA
RDOUSIL JSEM JE RUKAMA
TEĎ JSOU HŘEBY PROBODENÉ - NEMOHOU NIC
MÉ NOHY S DŘEVEM SROSTLÉ
MYŠLENKY PŘITLUČENÉ K NADĚJI
SLÝCHAL JSEM O NĚM O TOM MISTROVI
ŽE VSTUPUJE ZVÁN I NEZVANÝ DO LIDSKÝCH SRDCÍ
DO TAJNÝCH NADĚJÍ - SNAD - ACH KÉŽ I JÁ BYCH...
DOKONCE HRAJE SE SMRTÍ A PORÁŽÍ JI
SMILUJ SE DANE AŤ JSI KDOKOLI SMILUJ SE A ODPUSŤ
KŘIČÍ MÁ ÚSTA JINDY PLNÁ MARNOSTI A ZLOBY
VEZMI MĚ DO SVÉHO NEBE
PRYČ ZE SVĚTA VÝPOČTŮ A ODPLATY
PRYČ Z POPRAVIŠTĚ NADĚJÍ
ŽE NEČEKÁ JEN HROB - NICOTY OBJETÍ
POJĎ A VEJDI ŘEKLO JEHO SRDCE K MÉMU
A JÁ POCHOPIL ŽE JSEM SE NARODIL PRO TUTO CHVÍLI
SKONČIL ZÁKON CHTĚL JSEM ZAŘVAT Z POSLEDNÍCH SIL
ALE HRDLO MI STÁHLA HRŮZA
TI JICHŽ JSEM SE BÁL - ZÁKONÍCI
NECHÁPOU CO JÁ - ZTÝRANÝ VRAH
DO BOKU SVÉHO KRÁLE KŘÍŽOVÁN
JANA ELOP

+++